

ARINA

EVA
HÖLZELOVÁ

ARINA

A R I N A

Eva Hölzelová

Text © Eva Hölzelová, 2017

Ilustrace © Jana Vlková, 2017

Tvorba obálky © Jana Vlková, René Vaněk, 2017

Odpovědná redaktorka (jazykové korektury, stylistické úpravy)

Mgr. Marie Bazalová, 2017

ISBN: 978-80-87739-49-5

Narodil se chlapec

„Odneste tu zrůdu pryč!“ zařval statkář, když spatřil svého novorozeného syna. Vytrhl své ženě dítě z náruče, vložil je do rukou sluhy a poručil: „Hod' ho v lese do rokle.“

„Neeeeee! Neber mi ho, moje jediné dítě!“ křičela zoufalá matka Hana.

„Než toho, radši budu bez dětí,“ rozhodl krutý otec Viktor.

Sluha Daniel pospíchal lesem s novorozencem v náručí. Bylo mu jeho paní líto. Statkářka už přišla o dvě děti během těhotenství. Nyní se jí konečně narodilo vytoužené děťátko a takhle nelidsky jí ho vyrvou. Pohlédl na ně. Mělo znetvořenou levou tvář, jakoby opařenou či zjizvenou, a kvůli pokroucené tváři mělo lehce přivřené levé oko. Ale pořád to byl malý človíček, který si zasloužil lásku a péči.

Když došel k roklině, nedokázal ho shodit dolů, ale vrátit se s ním také nemohl. Statkář by ho vyhnal. Musel živit ženu a malého synka Daniela. Položil dítě na kraj rokle a utíkal zpět, aniž by se jedinkrát ohlédl. Běžel rychle, aby neslyšel dětský pláč, který ho bodal do srdce jak nůž. Pláč po chvíli ustal, přicházel mrazivý sychravý podzim a chlapeček začal tuhnout zimou.

Valdény

Polomrtvé miminko zabalené v hadrech uchopily ženské ruce a odnesly do svého příbytku. Ujaly se ho Valdény, lesní ženy. Žily v domku hluboko v lese, kam lidská noha nikdy nevkročila. Okolí jejich obydlí bylo opředeno tajemstvím a mystikou, lidé se sem báli, cítili, jako by se tu skrývalo něco nadpřirozeného či obcházelo něco hrozného. Nejstrašidelnější místo leželo nedaleko odsud, říkalo se mu Děsivý les. Vyhýbaly se mu i samotné Valdény. Ozývalo se odtamtud sténání, možná to dělal jen vítr, jak se honil mezi stromy, možná tam žijí nějaké duchové.

Valdény ovládaly léčitelské umění. Zejména jedna z nich, jednoduše zvaná Léčitelka, měla napojení na podsvětí. Léčitelka vymotala miminko z hadrů a třela jeho prochládlé tělíčko. Poté ho zabalila do deky z ovčí vlny, přitiskla na prsa, zaříkávala a vzývala všechny bohy na zemi i vládce podsvětí, aby se nad dítětem smilovali. Když zvedla novorozence vítězně nad hlavu, ozval se hlasitý pláč.

Daly mu jméno Adam. Krmily jej kobyílím mlékem. Pomocí lasa si odchytily kobyliku ze stáda divokých koní. Stačilo pár šikovních chvatů, něco jí pošeptaly do ucha a za chvíli kobylika stála mírná jako beránek a Valdény jí mohly odebrat mléko pro kojence Adama. Odchyťovaly takto i koně, projely se na nich a pak je zase pustily. Koně se vraceli do stáda celí udivení, co se to vlastně stalo.

Adam prožil v lese šťastné dětství. Zvídavě pozoroval různé brouky, ruch v mraveništi, ale nejvíce ho uchvátili pavouci. Fascinovalo ho, jak omotávají ve svých sítích kořist a jak ji pak nemilosrdně vysávají. Chytil mouchy, kladl je do pavučin a dychtivě čekal, co se bude dít. Nemohl tušit, že ho někdo při této činnosti pozorně sleduje a že ten někdo se stane důležitou součástí jeho života.

Valdény ho naučily plno užitečných věcí, šplhat po stromech, plavat pod vodou, házet lasem, krotit divoké koně, střílet z luku a lovit zvěř. A také ho naučily pokoře vůči přírodě a všemu živému. Ač byly zdatné lovkyně, nikdy nelovily jen tak pro zábavu, ale pouze pro obživu. Za každé ulovené zvíře poděkovaly lesním bohům.

Vyprávěly mu o životě na vesnici a ve městě, jak to chodí mezi lidmi, že spolu muž a žena žijí v manželství a plodí spolu děti.

Adam o všem hluboce přemýšlel a neustále se dotazoval: „Kdo jsou moji rodiče? Kde žijí?“

Na to mu však Valdény odpovědět nedokázaly.

Valdény se naučily od lidí všelijaké písničky a rovněž okoukaly, jak se vyrábějí hudební nástroje. V lese si pak našly vhodný strom a vyřezaly z něj různé píšťalky a flétny. Adam si zamiloval flétnu a hrál na ni tak rozverně, tak rozpustile a tak nezkrotně, že jeho přítelkyně neodolaly, rozdováděly se a pokaždé se při jeho hře daly do tance.

Adam vyrostl v urostlého a svalnatého mladíka. Dlouhé plavé vlasy však rámovaly znetvořenou tvář. Při lovu se občas zatoulal do vzdálenějších míst, kde děti sbíraly borůvky či kam lidé chodili na chroští a na houby. Pokaždé, když jim chtěl pomoci nebo se je snažil jen

oslovit, s vyděšeným křikem utíkali z lesa. Adam pochopil, že se ho lidé bojí, a velmi ho to trápilo.

„Adame, nastal čas, aby ses osamostatnil,“ oznámila mu jeho nejoblíbenější Valdéna Ester.

„Jak to myslíš?“ lekl se Adam.

„Musíš do světa, s námi nemůžeš zůstat věčně. Jsi už dospělý muž.“

„Ale mně je s vámi dobře, nechci nikam jít.“

„Jsi člověk, patříš mezi lidi, my jsme lesní bytosti odlišné od lidského světa.“

„Ale lidé se mě bojí...“

„Lidé se tě bojí, protože je potkáváš na opuštěných místech. Jsou zaskočení. Sám však poznáš, že města a vesnice jsou plné ošklivých lidí,“ poučila jej Léčitelka.

Adam se podvolil. Co mu také zbývalo. Valdény ho odvedly na místo, kde ho kdysi před sedmnácti lety sluha Daniel odložil. Na cestu mu daly luk a šípy, batoh na záda a v něm dlouhé lano, nůž, náhradní košile, ovčí deku a flétnu. Přidaly ještě jeden vzácný dar. Ocelový šíp. Nedal se zapálit, zlomit ani žádným jiným způsobem zničit.

„Použij ho jen v případě nutnosti a tak, abys o něj nepřišel,“ nabádala ho Ester.

Loučil se s nimi s těžkým srdcem.

Léčitelka mu řekla: „Když budeš potřebovat naši pomoc, vrať se sem na toto místo a zavolej nás. Ale dobře si rozmysli, jestli je naše pomoc v dané záležitosti nutná. Můžeme ti pomoci jen jednou, pak už ne.“

Valdény jej jedna po druhé objaly a zmizely v temném lese.

Vlčice

Adam osaměl. Netušil, kam jít. Vydal se nahodile lesní pěšinkou vystlanou měkkým mechem. Šel dlouho a ani nevnímal, že se setmělo. Nevadilo mu to, vyznal se v lese i v noci a ničeho se nebál.

Cesta končila skalním převisem. Zastavil se na jeho okraji, pohlédl dolů a smutně přelétl zrakem zář světél. Město. Valdény mu o něm vyprávěly, je prý plné lidí. Tolik toužil být s nimi. Zítra se vydám do města, rozhodl se.

Ráno však jeho odhodlání navštívit město bylo tatam. Vzpomněl si, jak před ním lidé, které náhodně potkal v lese, zděšeně prchali. To se opakovalo i další a další rána. Večer se mu tuze chtělo mezi lidi, choulil se ve svém pelíšku pod skalním převisem a snil o životě v ruchu města. Avšak po rozednění, když si prohmatával svou znetvořenou tvář, už k tomuto rozhodnému činu nenašel odvalu. Tak se radši potuloval po lese, živil se lesními plody a občas si něco ulovil.

Jednou při svém bezútešném bloumání po lese uviděl vlčici s malými vlčaty. Přikrčil se v křoví a s úsměvem je pozoroval. Vlčice obezřetně našlapovala jako první, vlčata se bezstarostně batolila za ní. Necítila ho, vítr vanul směrem k němu. Vtom se ozvalo cvak. Vlčice žalostně zavyla. Chytila se do želez. Vlčata bezradně pobíhala kolem ní.

Vylezl z křoví a uvolnil vlčici tlapku z pasti. Nebránila se, naopak. Šetrně jí ohmatával nohu, měla ji zlomenou. Roztrhal košili, co měl v tlumoku, z větví vyrobil malé

dlahy a zlomeninu jí ovázal. Sedl si vedle ní, pohladil ji po hlavě a konejšivě řekl: „Neboj, to bude dobrý. Tlapka se ti zahojí. Budu vás krmit, dokud zase nebudeš moci lovit.“

Smutné oči vlčice se na něj vděčně podívaly. Položila si čumák do jeho klína a tiše zasténala.

Adam splnil, co slíbil. Lovil zvěř, o kterou se spravedlivě dělil s vlčí rodinkou. Prožíval šťastné chvíle, hrál si a dováděl s mlád'aty a ta mu rostla před očima. Nemusel řešit, jestli má jít do města, nebo ne. Musí se přece postarat o své vlčí kamarády. Jak se vlčici hojila tlapka, přibližoval se i den, kdy se s nimi bude muset rozloučit. Očekával jej se svíravou bolestí v srdci.

Přišlo, co muselo přijít. Odstranil vlčici poslední ob-vaz. Postavila se na všechny čtyři a proběhla se radostně kolem. Opět zdravá a opět svobodná. Mlád'ata mezitím vyrostla v mladé silné vlky. Vyráželi už sami na lov, nepotřebovali ho.

Den loučení nadešel. Vlci se shromáždili kolem něj, lísalí se a dávali mu najevo svou náklonnost. Pak jej několikrát oběhli, mávli ohonem a byli pryč.

Sedl si zkroušeně na zem, schoval hlavu do dlaní. Do očí se mu tlačily slzy. Zase zůstal úplně sám.

„Neboj, to bude dobrý,“ ozvalo se před ním.

Sjel dlaněmi z obličeje a přímo před ním stála vlčice. Opatrně se rozhlédl kolem. Tady někdo mluvil! Nikoho však neviděl. Asi se mu to zdálo.

„Zůstanu s tebou, stejně jsem to měla v plánu už od začátku,“ žďuchla do něj čumákem vlčice.

„Ty mluvíš?“ vysoukal ze sebe šokovaný Adam.

„Ano.“

„Zkoušela jsem tě... Obstal jsi na jedničku.“

„Ty se mnou chceš opravdu zůstat?“

„Ano.“

„Napořád?“

„Napořád, přátelé se přece neopouštějí.“

„Kdo vlastně jsi?“

„Vlčice. Vlčice, co mluví. Je na tom něco divného?“

„Ani ne,“ rozesmál se Adam.

„Jmenuju se Arina. A teď už pojď, zahrajeme si na honěnou,“ ukončila neuvěřitelný rozhovor Arina.

A tak spolu lovili, běhali po lese, skákali po kopcích. Večer sedávali na skále a pozorovali město pod sebou.

„Chtěl bys být tam dole, mezi lidmi, že jo?“ prokoukla ho Arina.

„Ale ne... Mám tebe.“

„Ale já jsem vlčice a ty člověk, patříš k nim.“

„Teď mluvíš jako Valdény.“

„Mají pravdu. Navíc, blíží se zima, v lese nebude co jíst...“ nedala si pokoj Arina.

„Umím přežít v lese i v zimě. A přece tě tu ne- nechám.“

„Půjdu tam s tebou. Můžeš říkat, že jsem pes. Třeba vlčák.“

Ale Adamovi se nechtělo. Báł se. Báł se, že ho lidé nepřijmou, báł se, že ublíží Arině.

Přepadení

Šplhali po skalách a slídili po drobné zvěři. Dole pod nimi se vinula písčítá cesta sevřená skalami, dostatečně široká, aby zde projel koňský povoz. Seshora viděli, jak do skal vjel honosný kočár. S úlekem zpozorovali, že v nejužším místě soutěsky stojí čtyři muži, zabírají celou šíři cesty, v ruce pistole a čekají. A nedaleko nich se za balvanem schovávali další dva muži. Loupežníci.

Adam a Arina věděli, že musí něco udělat dříve, než kočár přepadnou. A musí to udělat opatrně, neboť s pistolími v rukou jsou lupiči určitě rozhodnutí střílet. Adam se k nim připlížil na dostatečnou vzdálenost a hodil laso. Mířil přesně. Laso ovinulo všechny čtyři muže kolem paží a pistole jim vypadly z rukou. Adam pevně utáhl smyčku a prudce cukl. Lupiči spadli na zem a neohrabaně sebou mrskali jako ryby na souši. Arina se mezitím přikradla ke dvěma mužům schovaným za balvanem. Skočila na ně zezadu a vyrazila jim zbraně z ruky. Zatímco se zaskočeně sáпали po pistolích, které se válely v písku, Adam každého trefil šípem do ramene. Křičeli bolestí a drželi si ruku.

Mezitím přijel kočár. Kočí a dva strážci seskočili hned z kozlíku, pomohli Adamovi všechny dareby svázat s rukama za zády a přivázat za kočár. Z kočáru vystoupila hezká černovláska v červených nazdobených a nadýchaných šatech.

Oslovila Adama: „Jsi velmi statečný, postavit se sám proti tolika mužům. Ani nevím, jak ti mám poděkovat.“

Adam hleděl upřeně do země a mlčel, styděl se.

Dívka k němu popošla a uchopila jej za paži: „Podívej se na mě, nemusíš skrývat svou tvář. Dobře jsem si tě prohlédla, když jsi nás bránil před lupiči.“

Adam k ní vzhlédl a zrudl. Nevěděl, co říct.

Dívka se mu vpíjela přímo do očí: „Jsi hrdina a máš dobré srdce. To mi říká tvá tvář. Něco o tom vím.“

Adam zachraptěl: „Ty se mě nebojíš?“

„A proč bych měla? Těchto se bojím,“ ukázala kráska na svázané muže.

„Jsi laskavá, paní.“

„Neříkej mi paní, jmenuji se Tereza. Jako můj zachránce mi tak můžeš říkat. A teď se mnou musíš do zámku. Můj otec král Bohdan se ti určitě odmění.“

„Ty jsi princezna?“

„Ano, ale už si nastup. I... s pejskem,“ váhala princezna Tereza, jak označit zvíře, které tak suverénně odzbrojilo dva bandity.

Adam ostýchavě přešlapoval. První člověk, který se ho nebojí! A ještě k tomu princezna! Nevěděl, jak se k ní chovat.

„Tak už si pospěš,“ vyzvala jej podruhé princezna.

Nastoupili do kočáru. Adam se uvelebil na sedačce, Arina si mu lehla k nohám. Veze se v královském kočáře! Tak velkolepý vstup do světa lidí nečekal ani ve snu. Pořád tomu nemohl uvěřit. Kočár se pomalu kodrcal k zámku a za ním klopýtali svázaní loupežníci.

Princezna promluvila: „Otec ti bude nesmírně vděčen. Ztrátu druhé dcery by už asi nepřežil.“

„Ztrátu druhé dcery?“

„Ano, naši rodinu stíhá jedno neštěstí za druhým,“ svěřila se princezna Tereza a vyprávěla Adamovi příběh nešťastné královské rodiny.

Prokletí královské rodiny

Tereza měla sestru Markétu a ta se vdávala za prince Marka ze sousední země. O svatební hostině přešel královně Bedřišce, jejich matce, přes okraj talíře velký pavouk.

Královna pavouka zabila ubrouskem a zvolala: „Kéž by taková havěť na světě vůbec nebyla a všechna vychcípala i s tou jejich královnou!“

Jako blesk z čistého nebe se před ní zjevil obrovský pavouk. Byl velký jako člověk, dokonce měl lidskou tvář a černohnědé pavoučí tělo s osmi končetinami.

Svatebčané zkameněli hrůzou. Tak strašlivé, odporné a úděsné stvoření ještě nikdy neviděli. Tak ona existuje! Královna Arachnita! O pavoučí královně se v zemi Bodravsko vyprávěly legendy, stala se předlohou mnoha lidových říkanek a písní. Lidé si však mysleli, že to jsou jen povídky. Pověsti, které se přenášejí z generace na generaci, báchorky ke strašení neposlušných dětí.

Arachnita zahřměla: „Jestliže si přeješ naši smrt, poznáš, jaké by to bylo bez nás.“

Popadla do svých pavoučích hnátů Markétu a v tu ránu obě zmizely, jako by se propadly do země.

Sálem to zašumělo a šokovaní lidé se nezmohli ani na slovo. Pak se zničehonic objevilo v místnosti obrovské hejno much a komárů a sneslo se na královnu. Začali roj odhánět a mlátit vším, co jim přišlo pod ruku. Když se jim podařilo zbavit královnu toho příšerného hmyzu, vyskočila ze židle a utekla do svých komnat.

„Od té doby maminka nevychází z pokoje, dává si vše za vinu a hrozně se souží. Kromě mě a tatínka nechce nikoho vidět,“ zakončila své vyprávění Tereza. Ovšem neřekla mu zdaleka všechno, z úcty ke své matce a také z ohleduplnosti ke svému otci.

Královně po napadení hmyzem vyskákaly po těle a hlavně po obličejí ošklivé štípance. Ty se přeměnily v odporné mokravé boláky a z královny se stala zrůda. Jenom polehávala a posedávala, protože se jí neustále motala hlava a nedokázala se pořádně postavit na nohy. Doktoři si s ní nevěděli rady. Zkoušeli všechno možné, ale nezabíralo nic. Prokletí pavoučí vládkyně Arachnity nedokázal nikdo zlomit. A tak královna Bedřiška trpěla, zesláblá, s ranami na těle i na duši, které se nehojily.

Trpěl i král Bohdan, že ztratil dceru a že nedokázal své ženě pomoci. Kromě lékařů, dcery a manžela nikdo ke královně nesměl, děsivé rodinné tajemství bedlivě střežili.

Terezu proto Adamův vzhled nijak nezaskočil. Díky nemoci své matky věděla, jaké to je žít s takovým postižením a že nelze lidi soudit jen podle vzhledu.

Zmizení prince Marka

„Máš hezkého a chytrého pejska,“ přerušila Tereza mlčení, které nastalo po jejím vyprávění.

„Co jsem říkala,“ zajásala Arina a vyzývavě pohlédla na stále užaslého Adama.

„Ty mluvíš?“ podivila se Terezka.

„A ty ne?“

„Ale já jsem člověk.“

„No a já jsem ve skutečnosti vlčice,“ prozradila Arina. Zvířecími instinkty vycítila, že Terezce může zcela důvěřovat.

Terezka nebyla nijak překvapena, a proto podotkla: „Mě to napadlo hned, ale je to takové neobvyklé, aby člověk chodil s vlkem.“

„My s Adamem jsme také neobvyklá dvojice, jestli sis ráčila všimnout.“

Tereza se rozesmála: „To jsem si tedy ráčila...“

„Terezo, můžu se ještě na něco zeptat?“ přerušil jejich pošťuchování Adam.

„Ptej se.“

„Co se stalo s princem Markem, ženichem tvé sestry?“

Princezna zvažněla: „To je další tragédie.“

„Jak to?“

„Poté, co Arachnita unesla Markétku, Marek vyrazil ji hledat. Nebyl k zadržení, prý je to jeho povinnost najít ženu, kterou miluje.“

„A to šel sám?“